

Nieuwsbrief

Nummer 17, mei 2016

Hunkeren

In 2015 publiceerde de katholieke theoloog Erik Borgman zijn hoopgevende en tegelijk uitdagende boek *Waar blijft de kerk?* Het uitdagende karakter van het boek wordt duidelijk uit de ondertitel: *Gedachten over opbouw in tijden van afbraak*. Borgman illustreert deze uitdaging met een - in mijn ogen - mooi beeld over de verhouding van liturgie en diaconie in de kerk: 'Misschien kan de dubbele bloedsomloop in het menselijk lichaam dienen als een verhelderend beeld. De kleine bloedsomloop stuurt het bloed vanuit het hart door de longen en terug naar het hart. Zo komt er zuurstof in het bloed. De grote bloedsomloop stuurt het bloed vanuit het hart door het lichaam, zodat de verschillende organen van zuurstof worden voorzien en kunnen functioneren. Als het bloed de zuurstof aan de delen van het lichaam heeft afgegeven, komt het terug in het hart. Dit pompt het opnieuw langs de longen, zodat het opnieuw zuurstof kan opnemen. In het lichaam van de kerk is de liturgie de kleine bloedsomloop, en het handelen van de gelovigen in de wereld de grote.' (p. 83)

Ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat veel energie in het kerke-

In deze aflevering:

- Hunkeren (p. 1)
- Best practice: familicatechese (p. 3)
- Studiebijeenkomst 17 maart (p. 7)
- Missionair werken vanuit leken (p. 9)
- Voor de agenda (p. 11)
- Van de bestuurstafel (p. 11)

lijke leven, zowel bij een aanzienlijk deel van de beroepskrachten als bij vele vrijwilligers en parochianen, gaat zitten in het in stand houden van de kleine bloedsomloop. Als deze waarneming juist is, dan zou de beeldspraak van Borgman erop uitlopen, dat de verschillende organen van het menselijke lichaam, casu quo het (gelovige en diaconale) handelen van de gelovigen in de wereld, door zuurstoftekort verschrompelen en afsterven. Kort door de bocht gezegd: veel 'bidden' en weinig 'werken' zullen niet helpen om de kerk in onze wereld de juiste plaats te geven.

Toch ben ik in alle eerlijkheid niet zo bang dat het dienend handelen van mensen aan het afsterven is. De zorg voor rechtvaardige verhoudingen, de aandacht voor mensen in de kreukels, het aanhoudende streven naar waarachtige vrede, het hartelijke bezoekwerk dat in stilte plaats vindt, het vriendelijke woord en de uitgestoken hand die mensen met elkaar verbinden, het werken aan een verantwoord omgaan met ons leefmilieu; de dagelijkse zorg van ouders voor hun kinderen en van kinderen voor hun ouders; de soms indrukwekkende toewijding waarmee mensen hun beroep uitoefenen: het gebeurt allemaal méér - en vaak achter de schermen - dan je op het eerst oog zou vermoeden. Al is er natuurlijk genoeg nieuws over onrecht en aanslagen, over armoede in heel de wereld en ook in eigen land. En toch kunnen mensen het vaak gewoonweg niet laten om zich in te zetten voor een verbetering van de levensomstandigheden van anderen en van de wereld waarin zij zichzelf aantreffen. Dit hunkeren naar het goede leven zou - wat mij betreft - meer gezien en onderkend mogen worden als een uiting van geloof.

Het is daarom in mijn optiek een grote uitdaging om vandaag de dag in het onderkennen van dit vurige verlangen, van deze diep-menselijke hunkering, de verbinding te zoeken tussen de kleine en de grote bloedsomloop. Juist mensen die wij als 'de kerkelijke kringen' aanduiden zouden deze uitdaging moeten aangaan, denk ik. Waar wij leren zien, dat ook buiten het zichtbare kerkelijke

handelen 'aan geloof wordt gedaan'; waar wij leren zien dat de goddelijke heilsboodschap niet is voorbehouden aan christenen of andere gelovigen; waar wij openstaan voor het broederlijk en zusterlijk delen met alle mensen van onze verantwoordelijkheid voor het voortbestaan van onze aarde en voor de vrede in de wereld; waar wij met elkaar leren zien dat wij niet alleen actief ons kunnen inzetten voor gerechtigheid en barmhartigheid, maar ook dat wij deze (misschien wel primair) van en met elkaar ontvangen; kortom, waar de hunkering naar een mooie, harmonieuze en heilzame wereld wordt levend gehouden - overal daar zouden zomaar nieuwe bronnen

van geloof gevonden kunnen worden. En daar ontstaat ook een waardevolle verbinding tussen gebed en daadkracht, tussen liturgie en diaconie.

Mag het ons (toch zeker als pastorale beroepskrachten) gegeven zijn om die verbinding tussen kleine en grote bloedsomloop, tussen geloof en leven, tussen *ora et labora* als een vurige hunkering in ons hart te blijven voelen.

Wiel Hacking

Best practice: Familiecatechese Sint Christoffelparochie

Vanaf het Tweede Vaticaans Concilie is er veel aandacht voor een vernieuwing van de catechese. Volgens het Algemeen Directorium voor de Catechese uit 1997 moet catechese voortaan beschouwd worden 'als één van de punten die in de missionaire opdracht van de kerk in onze tijd voortdurende zorg en aandacht vereisen' (nr. 4).

Hoewel het Tweede Vaticaans Concilie in de tijd gezien nog niet zo ver achter ons ligt, moeten we helaas constateren dat we ten aanzien van het overdragen van het geloof in een diepe crisis zijn aanbeland. We maken de overgang mee van cultuurchristendom naar keuzechristendom. Dat heeft grote gevolgen voor de catechese. Geloven is een zaak geworden van zelfstandig en vrij kiezen.

Kennis en inhoud van het geloof kunnen niet langer meer als vanzelfsprekend verondersteld worden. Wie tegenwoordig kinderen en ouders voorbereidt op het sacrament van de doop, de eerste heilige communie en het vormsel begint meestal vanuit een flinke achterstand. Daarnaast zijn er de problemen waar de meeste parochies tegen aanlopen, namelijk een teruglopende betrokkenheid van jonge gezinnen en (soms hele) kleine werkgroepen vrijwilligers(sters).

Leidend voor een nieuwe opzet van familiecatechese in de Sint Christoffelparochie werd de opzet van Famcat in de Stadskern Antwerpen. In een verklaring over catechese van september 2006 schrijven de Belgische bisschoppen: 'Men wordt niet als christen geboren, men moet het worden. Geloven is nooit af en wij zijn altijd leerlingen die onderweg zijn.'

Wat mij in deze wijze van sacramentencatechese vooral aansprak is het feit dat het hele gezin (voor zover dat in de mogelijkheden ligt) betrokken wordt bij de voorbereiding op het vormsel en de eerste communie. Die twee dingen samen: men wordt niet als christen geboren, maar men moet het worden en het betrekken van het hele gezin bij de voorbereiding op de eerste heilige communie en het vormsel zijn het uitgangspunt geworden voor een nieuwe opzet van de voorbereiding van kinderen op beide sacramenten en van hun ouders.

Vormsel

In eerste instantie zijn we begonnen met een nieuwe opzet voor de vormselvoorbereiding. Omdat we bij de voorbereiding op het sacrament van het vormsel maar met zijn tweeën waren zijn we heel bescheiden begonnen, maar het nieuwe concept van vormsel voorbereiding sloeg aan. Ouders en kinderen voelden zich op hun gemak en de werkgroep werd uitgebreid met twee nieuwe vrijwilligers. Dat betekent dat er meer mogelijkheden kwamen om kinderen en ouders beter voor te bereiden op het sacrament van het vormsel.

Het aantal voorbereidingsbijeenkomsten met de vormelingen hebben we teruggebracht naar vier bijeenkomsten (één keer per maand), maar de voorbereiding zelf hebben we uitgebreid naar drie uur: twee uur les, onderbroken door een uur pauze met gezamenlijke maaltijd. Schematisch ziet dat er als volgt uit: 17.00 – 18.00 uur een hoofdstuk uit 'Vuur en Vlam', 18.00 – 19.00 uur gezamenlijke maaltijd en tijd voor ontspanning, 19.00 – 20.00 uur een hoofdstuk 'Vuur en Vlam'. Op de derde avond is er altijd aandacht voor een diaconaal project, voorafgegaan door een 'sobere maaltijd'. Op de vierde

avond is er ook een uur ingeruimd voor het doornemen en oefenen van de vormselviering. De overige bijeenkomsten en vieringen zijn: het 'Lopend Vuurtje' - bisdom Breda voor vormelingen en ouders, presentatieviering en vormselviering met voorafgaand een ontmoeting met de vormheer. De ouders worden uitdrukkelijk uitgenodigd om mee te helpen bij de voorbereiding van de bijeenkomsten, de maaltijden, de presentatieviering en vormselviering, het Lopend Vuurtje. In november is er voorzien in een tweede bijeenkomst speciaal voor ouders.

Eerste heilige communie

Na de goede ervaringen met de voorbereiding op het vormsel, zijn we het jaar daarop begonnen met een geheel nieuwe opzet van de voorbereiding op de eerste heilige communie. De Sint Christoffelparochie bestaat uit vier parochiekernen. In eerste instantie zijn we de nieuwe wijze van voorbereiding begonnen met drie parochiekernen, het jaar daarop met alle vier de parochiekernen.

Ik geef u een vereenvoudigd overzicht van hoe de familiecatechese in de Sint Christoffelparochie georganiseerd is. Het uiteindelijke schema ziet er wat anders uit. We werken nu drie jaar met dit concept en zo langzamerhand krijgt het zijn vaste vorm. Aan de andere kant is het af en toe ook nog een kwestie van uitproberen.

Uitgangspunt voor de nieuwe opzet zijn de vier pijlers uit het parochielevens: liturgie, diaconie, catechese en opbouw van de parochiegemeen-

schap. De werkgroepen eerste communievoorbereiding en gezinsvieringen van de verschillende parochiekernen werden ondergebracht onder de naam van één grote werkgroep, de werkgroep familiecatechese. De voorbereiding op de eerste heilige communie gebeurt zoveel mogelijk gezamenlijk. De familievieringen worden op parochieel niveau georganiseerd. Binnen de opzet van de familiecatechese is ook ruimte voor het project van de Vastenactie. De communievieringen vinden bij voldoende communicanten plaats in de eigen parochiekernen en anders gezamenlijk. Voor de voorbereiding van de communicanten maken we gebruik van het project 'Blijf dit doen'.

De voorbereiding op de eerste communie begint in september met de informatieavond en eindigt in juni met de Antoniusnoveen. De bijeenkomsten aan de communicanten worden gegeven na de eucharistieviering op de zondagmorgen. De ervaring leert dat de meeste ouders het prettig vinden dat de voorbereiding op de zondagmorgen gebeurt. In één van de parochiekernen wordt ook nog een aantal keren op zaterdag de communievoorbereiding gegeven. Op de zondagmorgen ziet het schema er als volgt uit: 9.30-10.30 uur familieviering (eucharistieviering), 10.30-10.45 uur pauze met koffie, thee en limonade, 11.00-12.00 uur voorbereiding eerste heilige communie. De ouderbijeenkomsten en de bijeenkomsten met broers en zussen (4 -12 jaar) vinden ook na de familieviering plaats, maar dan drie maal per jaar. Daarnaast zijn er verschillende familievieringen op de eerste zondag van de Advent, met Kerstmis, Palmpasen, Kinderkruisweg, Pasen, en een feestelijke afsluiting aan het einde van de Antoniusnoveen (speurtocht, picknick en familieviering). De communievieringen staan gepland in de maanden april en in mei. In mei is er nog in een terugkombijeenkomst voorzien waarin we de laatste twee hoofdstukken van het projectboek behandelen en in juni de gezamenlijke afsluiting van de eerste heilige communie en het vormsel.

Geloofscommunicatie

In mijn bijdrage op de impuls dag 'Ouders en geloof' op 13 april in het bisdom Breda heb ik ook uitgebreid stil gestaan bij de geloofscommunicatie met jonge ouders. Een aantal punten wil ik aan de hand van de ouderbijeenkomsten bij de eerste heilige communie nog noemen.

Omdat geloof bij ouders niet altijd meer als vanzelfsprekend verondersteld kan worden gaat de eerste ouderbijeenkomst dieper in op het kerkelijk jaar en wat de kerk viert op bepaalde momenten. Vraag aan mensen wat de betekenis van Pasen en Pinksteren is en je weet meteen dat er werk aan

de winkel is. Maar achter deze insteek zit ook het idee dat je ouders en communicanten en hun broers en zussen van september tot juni in je kerk hebt. Door uit te gaan van de sterke momenten in het jaar, de Advent, de 40-dagentijd, de Goede Week, de hoogfeesten met Kerstmis en Pasen, maar ook de 'gewone' zondagen door het jaar voer je ouders en kinderen mee in het mysterie van het geloof, het doorgeven van de Blijde Boodschap en het deelnemen aan de eucharistie als bron en hoogtepunt van het christelijk leven. Communicanten zien ook wat het betekent als hun ouders ter communie gaan. Het geloof wordt hen op dat moment voorgeleefd. Zij zijn op dat moment het grote voorbeeld voor hun kinderen. En ook de vaste kerkgangers nemen ouders en kinderen mee in de wijze waarop zij het geloof-ervaren. Dat is denk ik ook een wezenlijk element van geloofscommunicatie. Geloofscommunicatie hoeft niet alleen gegeven te worden door mensen die hiervoor opgeleid zijn, maar is een taak van de hele geloofsgemeenschap.

De twee ouderbijeenkomst gaat in op het sacrament van de doop, de eerste communie en het vormsel. Bij de voorbereiding op de eerste communie betrek ik hier uitgebreid het vormsel bij om te laten zien dat doop-vormsel-heilige sacramenten zijn die bij elkaar horen. Na een korte inleiding zet ik ouders al vlug aan het werk. Ik stuur hen in kleine groepjes uiteen met een aantal vragen. Omdat ik de voorbereiding aan een grote groep ouders geef, vraag ik een aantal parochianen om mij te helpen bij het begeleiden van de kleinere groepjes. Op het moment dat ik aan

deze vorm van geloofscommunicatie begin hebben de ouders al een aantal maanden de familievieringen bezocht en weten ze in grote lijnen waar het om gaat. De eerste heilige communie is zo niet meer een viering aan het eind van een periode van voorbereiding met alleen de kinderen, maar ligt ingebed in een groter geheel van liturgie, diaconie, catechese en gemeenschapsofbouw. Verder is het belangrijk dat ouders de verbinding leren leggen tussen het geloofsverhaal dat ze horen en hun eigen levensverhaal.

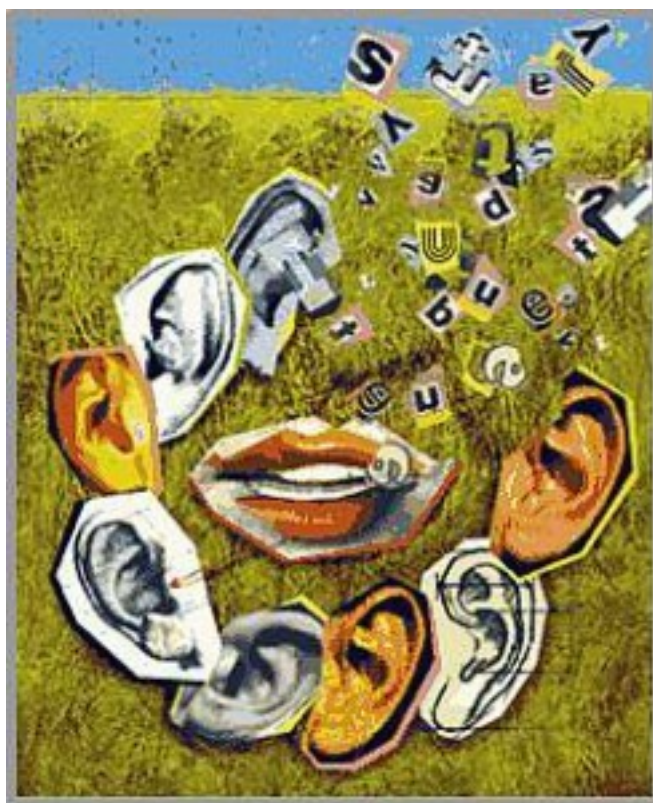
De derde ouderbijeenkomst spitst zich toe op het evangelie dat in de eerste communieviering gelezen wordt. Dit jaar hebben we in het heilig jaar van barmhartigheid gekozen voor de lezing uit Matteüs 5,1-12a.

Verhalen verbinden

In de eerste bijeenkomst ging het vooral over het overbrengen van geloofskennis om mensen wegwijs te maken in het kerkelijk jaar, maar ook om mensen daar zelf over na laten denken. In de tweede bijeenkomst worden ouders uitgenodigd, om het verhaal van Jezus te verbinden met het eigen levensverhaal. In de derde bijeenkomst wil ik vooral uitkomen bij de (geloof)ervaring van ouders. Vorig jaar heb ik gekozen voor een werkvorm

die voor de meeste ouders onbekend is, namelijk bibliodrama. Dit jaar voor gesprekken in kleine groepjes.

Persoonlijk vind ik de derde bijeenkomst één van de mooiste bijeenkomsten uit de hele trits. Je bent een heel jaar met ouders en kinderen op weg. Ze zijn meegenomen in het Woord van God, het gebed, de liturgie. Je hebt ze ook meegenomen in het leven van een kerkgemeenschap die op zondag bij elkaar komt om de eucharistie te vieren. Ze kunnen nu en durven nu het verhaal van Jezus (soms heel voorzichtig) te verbinden met hun eigen levensverhaal en dat met het verhaal van hun kinderen. Is dat een garantie voor de toekomst dat ze nu elke zondag in de kerk zitten. Nee, daar moet je ook eerlijk in zijn. Maar ouders en kinderen hebben wel mogen ervaren wat het betekent om samen met andere mensen op weg te gaan in de rijkdom van ons geloof. De voorbereiding op de eerste communie en op het sacrament van het vormsel zijn zo ingebed in het groter geheel en niet een op zichzelf bestaande gebeurtenis.

Informatiebronnen:

- Website Famcat Stadskern Antwerpen: www.famcat.be
- Stijn Vandenbossche, Catechese: het ontkiemende geloof telkens weer tot groei laten komen, in september 2007 verscheen een lichtjes herwerkte versie van dit artikel, nu onder de titel Volwassen worden in geloof.
- Luc Aerens - Catechese van de weg, Een pastorale pedagogie om de overgang te maken.

Lenie Robijn

Studiebijeenkomst 17 maart

Frans Willemen en Tom van der Rijken waren de inleiders, die onze gedachten hebben aangescherpt naar aanleiding van twee brochures van het Bisdome. Het betrof *Gedragscod pastoraat* en *Welzijn* (maart 2015) en *functio-neren pastoraal beroepskrachten* (mei 2015). Frans Willemen, senior adviseur P&O bij Emergis (instelling voor geestelijke gezondheid in Zeeland),

belichtte de thematiek vanuit de werkgeverskant. Tom van der Rijken, tot anderhalf jaar geleden vanuit de ABVAKABO betrokken bij het arbeidsvoorwaardenoverleg binnen de LKR, deed dat vanuit het werknemersperspectief.

Tweede van links: Tom van der Rijken. Derde van links: Frans Willemen.

In zijn referaat verwees Frans Willemen naar onze eigen Beroepscode, die de (verinnerlijkte) basis moet zijn voor de 'van boven opgelegde' gedragscode. In een instelling als Emergis, met bijna 1300 personeelsleden en ruim 6800 cliënten, is het van groot belang dat de werkgever aangeeft en bewaakt, welke grenzen gerespecteerd moeten worden. Als hulpverlener heb je op dit punt een zwaardere verantwoordelijkheid dan de hulpvrager. Het bieden van sociale veiligheid voor zowel de cliënt als de hulpverlener dient centraal te staan. Dat kan een heel precair gebeuren zijn. Want de hulpverlener dient zijn/haar professionele houding in acht te nemen en te kunnen onderscheiden van de eigen gevoelens voor de hulpvrager. Maar anderzijds moet ook de hulpverlener in bescherming genomen worden voor inadequate gevoelsuitingen door de hulpvrager. Daarom is de wederzijdse consultatie in het multidisciplinaire teamoverleg een belangrijk instrument om de professionaliteit en de juiste werkverhoudingen te bewaken.

Op basis van deze gedachten is het serieus te overwegen om ook binnen het pastorale werk aandacht te geven aan de wederzijdse consultatie. In een aantal situaties heeft deze consultatie al de vorm gevonden van de intervisie. Maar op plaatsen waar dat nog niet gebeurt, zou deze aanbeveling een goede aanleiding kunnen zijn om hiermee aan de slag te gaan.

Tom van der Rijken bracht naar voren dat de Gedragscode tot stand is gekomen *op aandringen van* de pastorale beroepskrachten. Door hun handtekening te zetten hebben de bisschoppen ermee ingestemd. Voor het verdere deel van zijn inleiding baseerde Tom zich voornamelijk op het Rechtspositiereglement. Daarin staat aangegeven, dat een functioneringsgesprek eenmaal per twee jaar gehouden dient te worden. Het belang van dergelijke gesprekken ligt vooral hierin, dat verwezen kan worden naar eerdere verslaggeving indien er sprake is van een arbeidsconflict. Functioneringsgesprekken moeten, als het goed is, een preventieve werking hebben op der-

gelijke conflicten.

Tegelijk werd op de bijeenkomst geconstateerd, dat het in een aantal werksituaties niet eenvoudig is om een kwalitatief goed beoordelings/functioneringsgesprek te voeren. Simpelweg omdat de betreffende werkgever niet voldoende HR-capaciteit kan bieden voor een dergelijk gesprek.

De pastoraal werk(st)er is, aldus Tom van der Rijken, werknemer volgens het Nederlands recht op basis van de arbeidsovereenkomst met de parochie of instelling. Al wordt de arbeidsovereenkomst ondertekend met bisschoppelijke instemming (de zending), de arbeidsverhoudingen tussen werkgever en werknemer worden bepaald door het Rechtspositiereglement – los van wat de werkgever of de bisschop hiervan eventueel vindt.

Wiel Hacking

Missionair werken vanuit leken

Toen ik het programma zag van de week voor de Nederlandse Missionaris voor de Inspiratiedag in Utrecht op 9 april j.l. viel me meteen op dat men twee leken uitgenodigd had, die uitgezonden zijn door het Centraal Missie Commissariaat en werken voor en met vrouwen in respectievelijk Bolivia en Chili. Martine Buijs geeft vrouwen in Bolivia een stem, die geraakt zijn door het leed dat veel vrouwen treft. Feministisch theologe Anneke Kok spreekt over haar werk in Chili hoe zij via groepsbijeenkomsten, trainingen en bijbelgesprekken herkenning vinden bij elkaar en ruimte om zichzelf te ontplooiën.

Geloven in de kracht van kwetsbare en getraumatiseerde vrouwen staat centraal in het werk van missionair werker Anneke Kok (63)

Aangezien ik Anneke goed ken vanuit mijn werk in Chili was het niet zo moeilijk om haar te vragen om in mijn vroegere kerk de Franciscuskerk in Breda-Noord haar ervaringen te delen. Wie gedacht had dat er op een zonnige donderdagmiddag niemand op af zou komen kwam bedrogen uit. Er kwamen maar liefst 25 mensen, met name vrouwen, die zeer betrokken waren bleek uit de levendige discussie na de pauze.

Anneke begon met te vertellen dat

missionarissen en missionair werkers dagelijks concreet handen en voeten geven aan Geloven in de ander. Zij leven samen met kwetsbare en arme

mensen in alle delen van de wereld. Met hun aanwezigheid zeggen zij: 'Ik geloof in jou. Wie je ook bent, wat je ook doet, waar je ook vandaan komt en hoe anders jij ook bent.' Dat geeft mensen kracht en moed om hun eigen situatie te veranderen. Samen zijn zij verbonden in de hoop op een betere toekomst.

Als feministisch theologe werkt zij bij vrouwenorganisatie Domodungu (Stem van de vrouw). 'In Chili is een systeem van dominantie van de man en ondergeschiktheid van de vrouw sterk aanwezig.' De druk van buiten is zó sterk, dat de vrouwen die lijden onder geweld van hun partner en naar de politie stappen, dat pas gemiddeld na zeven jaar doen. De meesten doen het zelfs nooit.

Wij bieden vrouwen een sociaal netwerk waarop ze terug kunnen vallen. Dat is van groot belang. Domodungu is één van de weinig plekken waar vrouwen opgevangen worden en steun kunnen vinden – vooral bij elkaar – en waar niet geoordeeld wordt.

'In de loop van de jaren heb ik het theologieprogramma ontwikkeld. Het leert vrouwen ook kritisch te zijn: hun twijfels te uiten, hun eigen vragen en meningen te verwoorden en op te komen voor hun rechten door de vorm van het lezen en spelen van bijbelverhalen te gebruiken. Ons uitgangspunt is dat je uitgaat van de vragen van mensen zelf en dat mensen zelf en samen in een gemeenschap hun oplossingen gaan zoeken.'

'Ik werk vanuit de overtuiging dat het enige "beeld van God" waarover we beschikken, wijzelf zijn, geschapen naar zijn beeld en gelijkenis, zowel mannen als vrouwen. Deze notie drukt mijns inziens op een prachtige manier de waardigheid van de mens uit, van ieder mens. Elk mens is uniek en verdient respect. In de missionaire traditie gaat de focus naar de armen, de onderdrukten, mensen die op de één of andere manier niet meetellen. Die humanitaire waarde gebaseerd op het evangelie mag niet verloren gaan,' vindt Anneke. Daarom is het van belang dat mensen van hier in Nederland echte belangstelling tonen, want 'Het doet hen zoveel dat mensen aan de andere kant van de wereld met hen meeleven.' Dat is van belang om de ervaringen te delen, maar ook om het te kunnen volhouden.

Na de inleiding van Anneke volgde er nog een levendige discussie over het geweld en onderdrukking in Nederland en of niet eerst de man moet veranderen, wil de vrouw ook kunnen veranderen.

Op een eenvoudige manier, door mensen uit te nodigen die nu nog als leek werken vanuit de missionaire traditie kan men belangstelling en interesse voor thema's wekken die ver weg spelen, maar ook onze thema's zijn. Zo zou men dat ook met het thema vluchteling kunnen doen door ook vluchtelingen een stem te geven binnen de parochie. Op een creatieve manier kan men mensen ook buiten de binnenkring van de parochie bereiken juist door interessante thema's te combineren met nieuwe vormen van publiciteit.

Een uitgebreid verslag van de Inspiratiedag 2016 is te vinden op www.weeknederlandsemissionaris.nl onder verslag Inspiratiedag.

Jan Hopman

Voor de agenda

- Donderdag 26 mei 2016 te Utrecht: Algemene Ledenvergadering VPW Nederland. De vergadering vindt plaats in het VPW-kantoor (onderdeel van de Dominicuskerk), Palestrinastraat 1B te Utrecht. Aanvang 10.30 uur (inloop met thee/koffie vanaf 10.00 uur), sluiting om 15.30 uur. De vergadering is opgezet in het kader van het nieuwste boek van Erik Borgman, *Waar blijft de kerk?*
- Donderdag 13 oktober 2016 Algemene Ledenvergadering Afdeling Breda. Aanvang 14.00 uur, sluiting om 17.00 uur. Nadere informatie over locatie en thema volgt.

Van de bestuurstafel

Op donderdag 14 april was het bestuur bijeen in de vergaderruimte van het Mondiaal Centrum aan de Roland Holststraat in Breda. Gememoreerd werd dat Jan Hopman en Ria van Oorschot de VPW vertegenwoordigd hebben bij het afscheid van Frans Verkleij; Ria van Oorschot en Frans Vermeulen zullen namens de VPW aanwezig zijn bij het afscheid van Ineke Leemput. Opgemerkt werd, dat je als scheidend pastoraal werker je eigen afscheid moet organiseren.

Terugblikkend op het protocollaire gesprek met de bisschop op maandag 1 februari, tijdens welk gesprek onder meer werd gesproken over de wijze waarop de bisschop zich – grotendeels op de achtergrond – bezighoudt met de problematiek van vluchtelingen, meenden wij als bestuur dat de bisschop een uitnodiging had gedaan aan Jan Hopman om de bijeenkomst van de Antoniusacademie op 20 mei over de vluchtelingenkwestie bij te wonen. Uit correspondentie die daarvan het gevolg was bleek echter, dat slechts 'zeer beperkt en alleen uit kringen van de deelnemers aan de Antonius-academie' mensen worden toegelaten tot de bijeenkomst. Op de website van het bisdom wordt overigens wel vermeld, dat de publieke tribune vrij toegankelijk is. Jan Hopman en Frans Vermeulen zullen van die gelegenheid gebruik maken. Overigens was het protocollaire gesprek zelf met de bisschop openhartig en aangenaam. Bisschop Liesen heeft eerder al aangegeven, dat hij het gesprek met de VPW graag beschouwt als een klankbordgesprek. Zo hebben wij zelf deze ontmoeting ook ervaren.

Verder heeft het bestuur gekeken naar de financiële gegevens van 2015 en de begroting van 2016. Op de komende Algemene Ledenvergadering in oktober willen we ook de begroting van 2017 aanbieden. Een onderzoek naar de portokosten van Periodiek (wellicht kan de verzending verzorgd worden door SANDD in plaats van PostNL) levert hopelijk nog een substantiële besparing op.

Volgende nummer

Het volgende nummer van deze Nieuwsbrief verschijnt rond 20 augustus 2016. Kopij kan worden aangeleverd tot 1 augustus via wielhacking@gmail.com.